

Neděle 12. po sv. Trojici
Iz29,17-24
27.8.2023

Pozdrav:

Počátek náš a pomoc naše je ve jménu Hospodina, boha našeho,
který učinil nebe i zemi,
který je věrný ve svém věčném milosrdenství
a dílo rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem, v kruhu přímých, v shromáždění.
Činy Hospodinovy jsou velké, vyhledávané všemi, kdo zálibu v nich našli.

Píseň: 135

Čtení: Zj5,1-14

Píseň: 765

Kázání: Iz29,17-24

Běda. Běda, běda, zní v předcházejících kapitolách, ale i v kapitolách následujících. To *běda* neříká člověk věřící, ale Hospodin, který se rozhodl soudit. Běda!!! Tedy naprostá nouze, dno beznaděje, zoufání a naříkání. Bída jak hmotná, tak duchovní. Bída, která rozdírá mysl člověka.

Řekla jsem, že *běda* vyhlašuje Hospodin. Tak daleko to muselo dojít, aby Hospodin nad svým lidem v babylonském zajetí zoufal. I Ježíš běduje, když nese kříž. Běda a zároveň jako by Bůh vzal svoji vinu na sebe. V předchozích verších se píše, že to byl on, kdo zavřel uši, oči. On to byl, který způsobil, že Izrael neviděl, neslyšel, moudří i rozumní, moudrost se vytratila, rozumnost zanikla. Jak tomu má člověk rozumět? Jde to vůbec pochopit, že Bůh způsobil, že lidé nevidí, neslyší? Nevím. Jako by Hospodin lidi omlouval. Jako by říkal, hele, Izajáši, oni vlastně za to nemohou, že jsou tak nemoudří, hloupí. Jako by Izajáše i nás napomínal, když chceme soudit druhé za jejich bezbožnost a nemoudrost, když soudíme svět za jeho neznabožství a pohanství.

Nenechme se uhranout bědováním a malomyslností. Do všeobecné skepse a beznaděje zní: *Potrvá to jenom velmi krátce a Libanón se změní v sad a sad bude mít cenu lesa*. Jak bychom chtěli vědět, kolik času nám zbývá do té zaslíbené proměny! Jak bychom

chtěli vědět, co znamená Ježíšovo uzříte, neuzříte, maličko potrpíte! Jak bychom chtěli vědět čas, který je nám vyměřen! Čas Hospodinův je jiný než náš. Čas náš je odpočítáván. Čas Boží je *maličko*. Úhor, vykácený les okupačními vojsky, se obnoví. Kdo viděl les po kůrovci, ví, že zalesnit vymýcenou planinu nebude jednoduché. Přesto Hospodin říká, bude to. Bude vrácena živost a šťavnatost neživému a vyprahlému.

Stane se I uslyší v onen den hluší slova knihy a oči slepých prohlédnou z temnoty a ze tmy. Někde snad v nebesích je zapečetěná kniha. V té knize je ukryta moudrost. Podle té knihy se bude soudit. Do té knihy nikdo nemůže zasáhnout. Ani moudří a chytří tohoto světa, proto jim bylo znemožněno ji číst. Prostě a jednoduše někde je místo, kde není zapomenuto, kde je vše zapsáno jako v knize.

Uslyší v onen den hluší slova knihy a oči slepých prohlédnou z temnoty a tmy. V onen den dojde k prohlédnutí. V onen den budou slova knihy znít jasně a nahlas, takže to všichni uslyší. Obsah knihy naplno zazní a nikdo tomu nezabrání.

Pokorní se znovu budou radovat z Hospodina a nejubožejší z lidí budou jásat vstříc Svatému Izraele. Možná, že někdo v onen den oněmí. Možná, že uteče v hrůze, tak jako všichni od ukřižovaného Ježíše. Také kdo by se s ním chtěl solidarizovat? To on se solidarizoval s naší bídou a bédností. V onen den totiž dojde k obratu; to, co moudří považovali za důležité, se stane marným. To, co chytří považovali za důsledek jejich chytrosti, se stane zbytečným. Před všechny oči bude postaven zbědovaný: *Svatý Izraele*.

Pryč zmizí ukrutník, po posměvači bude veta, vyhlazeni budou všichni, kdo jsou pohotovi k ničemnosti, kteří svým slovem svádějí člověka k hříchu, tomu, kdo v bráně kárá, kladou léčky a spravedlivého strhují do nicoty. Kéž by tomu tak bylo! Kéž by se tak stalo, povzdychne ten, kdo čte tyto řádky. Zůstane u toho kéž, anebo smíme zažít dnes – v čase války na Ukrajině – toto zaslíbení? Na tuto otázku nemám odpověď. Nebo lépe řečeno mám. Nejsem si však jista, zdali je dostačující.

Má odpověď se nepohybuje v oblasti vědění, ale víry. Věřím, že ukrutníci, posměvači, ničemníci, sudiči, sváděči k hříchu a všichni, kdo kují pikle, to mají již spočítané. Do té knihy, o kterou vlastně jde, se nedostanou. Snáze projde velbloud uchem jehly. Víím, že pro člověka, který je v rukou ničemníků, posměvačů a všech těch výše vyjmenovaných, to nestačí. Já však stále věřím, že přes hlomoz všech těch ukrutníků jsou zde tiší v zemi. Jsou to ti pokorní, možná z lidského hlediska ti nejubožejší z lidí, kteří tak jako Ježíš prokazují dobrodiní a spravedlnost všude tam, kde jsou a kde žijí.

Pro všechny pokorné a nejubožejší zní toto evangelium, tato zpráva. Přejde čas, kdy se budete radovat. Ten čas již přišel. Ježíš nevzal kříž a nezačal kolem sebe mlátit, aby přemohl síly temnoty a zla. On vzal na sebe kříž a nechal se na něj přibít. Tím se z bídými a nejubožejšími solidarizoval. Ježíš, i když se to nezdá, je s nimi.

Někdy nám pro tyto skutečnosti se zavře zrak i sluch. Padáme do beznaděje, tak jako Izraelci v babylonském zajetí. I nám však zní vítězné: *Jákož už nepozná hanbu, ani mu nezblednou líce, uzří svoje děti, dílo svých rukou, ve svém středu.* Je to osvobodivé vyznání toho, jenž prožil spásu, jenž viděl, co oko nevidělo.

Pane, prosíme dej, abychom světu dosvědčovali tvou svatost. Prosíme dej, abychom s pokorou v srdci žili a svědčili o tvém království.

Amen.

Píseň: 343

Poslání:

Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.
Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím,
takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno.

Požehnání:

Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha,
duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 712